

„O nouă percepție a adevărului”

6 noiembrie 2004

Gili Cârstea

Dacă Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu, care nu se contrazice, de ce există atât de multe biserici creștine, atât de diferite în înțelegerea acestui Cuvânt? Mai mult, cum se explică diversitatea de vederi, la mai toate subiectele, chiar în poporul rămășiței? Ce șanse avem să ajungem la unitatea credinței, în oceanul de crezuri contradictorii în care navigăm? Savanții noștri sunt divizați ca niciodată, iar pozițiile lor teologice par ireconciliabile, cu tot efortul administrației de a stimula unitatea.

Pe drumul spre Emaus, Domnul Isus a așezat, pentru ucenicii Lui confuzi, o temelie autentică pentru reconciliere în adevăr, care este valabilă până în zilele noastre. Sub ochii uluiți ai ucenicilor, El a așezat vechile perle ale adevărului în cadrul contemporan al marii controversă. Luca o spune simplu: „Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:45).

De ce era nevoie de cineva să le deschidă mințile, dacă ei erau evrei din naștere, care studiau la sinagogă în fiecare sabat Scripturile? Dacă Biblia este atât de clară încât și un copil o poate înțelege, cum se face că savanții lui Israel nu au reușit să o înțeleagă, așezându-se astfel împotriva planurilor lui Dumnezeu pentru ei? Dacă o viață de om dedicată studiului Scripturii nu garantează înțelegerea adevărului divin, ce șanse au cei care abia au descoperit existența ei? Dacă teologi eminenți, tronând pe mormane de onoruri academice, văd învățăturile Scripturii atât de diferit, ce să spunem despre oamenii care abia au timp să o deschidă fugăr o dată pe săptămână? Chiar partizanii aceleiași facțiuni doctrinare văd diferit anumite subiecte.

Poporul lui Dumnezeu de astăzi are nevoie mai mult ca niciodată de un „Sol al legământului” care să vină deodată în templul Său. Mințile noastre au nevoie disperată de a fi „deschise” cu privire la adevărul prezent. Atunci când le-a deschis mințile, Hristos a mai spus ceva ucenicilor Lui. El le-a cerut să rămână în cetate „până veți fi îmbrăcați cu putere de sus,” numind așa ceva „făgăduința Tatălui” (Luca 24:49). Ce era acea putere de sus? Revărsarea Duhului Sfânt în ploaia timpurie. Aceasta a fost cheia succesului pentru acel grup de ucenici excentrici, provinciali, fără educație și obraznici, așa cum erau catalogați de biserica timpului lor. Nu au avut nici instituții internaționale, nici structuri de binefacere, nici misionari plătiți să scormonească coclaurile lumii după vreun trib de canibali, nici tehnologie modernă, nici sateliți, nici conturi substanțiale în bănci prestigioase, nici oratori străluciți, nici universități sau spitale de faimă.

Astăzi, biserica ce dorește să încheie lucrarea are toate acestea și multe altele în plus. Nu are esențialul, o „deschidere a minții” care să aducă înțelegerea Scripturii, și nici „făgăduința

Tatălui,” revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată. Deși sugerăm, direct sau indirect, că vina ar fi la Tatăl, adevărul este că noi suntem principalii vinovați pentru întârziere. Cerul a fost gata să ne deschidă și nouă mințile, trimițând „o foarte prețioasă solie” care prezenta „mai proeminent” pe Mântuitorul răstignit. Acea solie despre neprihănirea lui Hristos, primită cu bucurie de biserică, urma să se transforme în marea strigare a îngerului al treilea. Făgăduința Tatălui ar fi produs un popor capabil să lumineze pământul cu slava caracterului lui Dumnezeu. Dar poporul nostru nu a socotit necesară nici „deschiderea minții” ca să înțelegem Scriptura, nici „făgăduința Tatălui,” pe care le-am respins cu îndărătnicie în 1888, și pe care continuăm să le neglijăm fatal.

Un pasaj inspirat ne ajută să înțelegem că Scriptura nu poate fi înțeleasă decât pe o singură cale:

„Reformațiunea nu s-a încheiat, așa cum au presupus unii, cu Luther. Ea va continua până la încheierea istoriei acestei lumi. Luther a avut o mare lucrare în a reflecta altora lumina care a strălucit asupra lui; dar el nu a primit toată lumina care trebuie dată lumii. De la el și până astăzi, de pe paginile Scripturii a strălucit mereu lumină nouă, și au fost descoperite mereu adevăruri noi” (GC 148).

Când mâncăm trupul lui Hristos și bem sângele Lui, elementul vieții veșnice va fi văzut în lucrare. Atunci nu va mai exista un depozit de idei seci, repetate la infinit. Predicarea slabă și obositoare va înceta. Adevărurile vechi vor fi prezentate, dar ele vor fi văzute într-o lumină nouă. Va exista o nouă percepție a adevărului, o claritate și o putere pe care o vor remarca toți. Cei care au privilegiul de a se afla într-o astfel de lucrare, dacă vor accepta influența Duhului Sfânt, vor simți puterea unei vieți noi. Focul dragostei lui Dumnezeu va fi aprins în ei, iar facultățile lor vor fi împuternicite să discearnă frumusețea și maiestatea adevărului” (COL 130).

Ne rugăm Domnului ca biserica rămășiței să-și recunoască nebunia de a se opune ultimelor raze de lumină, ca să poată avea cât mai curând „o nouă percepție a adevărului,” și să „discearnă frumusețea și maiestatea adevărului.”
